

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 344
din 19.03. 2008

Dosar nr: 171/2007
Petiția nr: 3266 din data de 04.04.2007.

I.1.Petenți:

P M C N
- procurori în cadrul
Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București, M D
procurori în cadrul Parchetului Militar de pe
lângă Tribunalul Militar Teritorial București, D D N A B
I C C și S V - procurori în cadrul Parchetului Militar de pe
lângă Tribunalul Militar București, cu domiciliul ales la sediul parchetelor menționate
mai sus, str. George Georgescu nr. 3, sector 4, București

I.2.Reclamați

Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- cu
sediul în București, str. B.dul Libertății, nr. 14, sect.5.
Ministerul Justiției - Str. Apolodor nr. 17, sector 5, București

II.Obiect:

Petenții solicită constatarea existenței unei situații de discriminare raportată la
acordarea indexărilor salariale pe anul 2007, numai personalului bugetar și
demnitarilor.

III. Procedura de citare.

În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

Prin adresa nr. 6595/25.06.2007, petenții, prin reprezentant, au fost invitați în ziua de 05.07.2007 în vederea audierii.

Prin adresa nr. 6596/25.06.2007 a fost invitat Ministerul Justiției la audieri, în data de 05.07.2007. Din partea ministerului nu s-a prezentat niciun reprezentant.

Prin adresa nr. 6607/25.06.2007 a fost invitat Ministerul Public la audieri, în data de 05.07.2007. Din partea ministerului nu s-a prezentat niciun reprezentant.

Procedura citării a fost legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

A. Petenții, P M , C N ,

– procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București, M D , C S

- procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București, D D , N. A

- procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București.

Sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la următoarele aspecte:

1. În fiecare an a fost adoptat un act normativ cu caracter general, prin care au fost indexate salariile personalului din sectorul bugetar, precum și indemnizațiile persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică. Spre exemplificare, petenții menționează că pe anul 2007 a fost adoptată O.G. nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică. Conform O.G.10/2007 era prevăzută creșterea salariilor pe anul 2007 în trei etape: ianuarie, martie și octombrie.
2. Ca urmare a aplicării acestui act normativ, judecătorii și procurorii au fost excluși de la beneficiul dreptului de acordare a creșterii lor salariale, fiind singura categorie care nu a beneficiat de creșterea salariului în anul 2007.
3. Prin O.G. nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, au fost indexate, prin mărirea progresivă a coeficienților de multiplicare, salariile de bază ale personalului auxiliar de specialitate și ale altor categorii de personal din sistemul judiciar.
4. Petenții consideră că prin aceste măsuri a fost încălcat principiul nediscriminării și principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

5. Tratatamentul diferențiat aplicat magistraților constă în faptul că, spre deosebire de toate celelalte categorii de salariați din sistemul bugetar, drepturile salariale ale acestora nu au fost încă actualizate prin aplicarea indexărilor. Petenții consideră că, criteriul fiind apartenența la această categorie socio-profesională „magistrați”.

B. Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,

Prin adresele nr.7026/04.07.2007 și nr. 7202/11.07.2007, a precizat în punctele de vedere:

1.Petenții nu fac parte din categoriile prevăzute de către OG nr.10/2007 și pentru care s-a prevăzut creșterea salarială.

2.Prevederile art. 2 alin 2 din OG nr. 137/2000 nu sunt aplicabile în cauza dedusă soluționării consiliului.

3. Acordarea unor creșteri salariale numai anumitor categorii profesionale nu constituie discriminare, pentru că nu reprezintă o „deosebire, excludere, restricție sau preferință efectuată pe baza unui criteriu...”.

4. Ministerul Public apreciază că este absurd să consideri discriminatoriu faptul că nu s-au acordat mărimi salariale magistraților și s-au acordat personalului contractual, în condițiile în care nu consideri în același timp că este discriminatoriu că această din urmă categorie profesională nu este salarizată în baza coeficienților de multiplicare și a valorii de referință salarială utilizată pentru salarizarea magistraților.

5. Pentru corpul magistraților, legiuitorul a prevăzut prin lege specială drepturile salariale și majorări periodice aplicabile acestora.

6. Susținerile petenților sunt absurde și vădit nefondate motiv pentru care solicită respingerea petiției ca inadmisibilă.

C.Ministerul Justiției

Prin adresele nr. 5774/01.06.2007 și 7487/18.07.2007, a precizat următoarele:

1.Orice diferență de tratament nu semnifică, în mod automat încălcarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului. Pentru ca o asemenea încălcare să se producă este necesar să se stabilească că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial, iar dacă o asemenea distincție între situații analoage sau comparabile există, ea să nu-și găsească nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

2. În cazul de față nu se poate vorbi despre existența vreunei comparabilități sau a unei analogii între magistrați și celelalte categorii de personal din sistemul bugetar.

3. Magistrații au un statut aparte din punct de vedere al atribuțiilor, competențelor, condițiilor sau modalităților de numire ori de eliberare din funcție, incompatibilităților și interdicțiilor și corespunzător din punct de vedere al salarizării față de alte categorii din sistemul bugetar, fiind cunoscut că drepturile salariale sunt stabilite astfel încât să garanteze independența puterii judecătorești.

4. În anul 2007 veniturile salariale ale magistraților s-au majorat substanțial prin efectul Legii nr. 45/2007 de aprobare și modificare a OUG nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților și altor categorii de personal din sistemul justiției, prin mărirea coeficienților de salarizare, spor de fidelitate, prin introducerea unor noi drepturi salariale.

5. Decizia de a nu se acorda indexări în anul 2007 magistraților s-a luat la nivelul Guvernului sub motivarea că, în anul 2006, categoria magistraților a fost singura care a beneficiat de majorări substanțiale.

6. Indexarea reprezintă o măsură de creștere a veniturilor salariale pentru sectorul bugetar, cu scopul de a acoperi creșterea inflației pe o perioadă determinată.

VI. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că în petiția dedusă soluționării petenții invocă efectul creat prin acordarea indexărilor salariale pe anul 2007, numai personalului din sistemul bugetar și demnitarilor. Față de acest efect, petentii, arată în fapt că, Guvernul României, O.G. nr. 10/2007, a prevăzut creșteri salariale prin indexare demnitarilor, funcționarilor publici și salariaților contractuali., cu excepția magistraților, magistrații fiind în mod deliberat omiși de la acest tip de indexări, deși ele sunt menite a acoperi creșterea inflației. Astfel, se consideră, că în speță, se încalcă prevederile din O.G. nr 137/2000 (republicată), care statuează principiul egalității între cetățeni prin excluderea privilegiilor și discriminării, asigurând egalitatea în garantarea și exercitarea unor drepturi, drepturile economice, sociale și culturale.

În drept, analizând faptele reținute în acest caz, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat

obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

Reținând considerentele prezentate, petiția dată, și excepțiile ridicate în cauză, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu analizează modul de stabilire prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii profesionale în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul profesional al unei categorii. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

Colegiul Director, raportat la obiectul sesizărilor analizează în ce măsură obiectul acestora este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentei (petentului)/petenților (petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Astfel, Colegiul Director reține obiectul petiției raportat la situația particulară a petenților, procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București, procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București, procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, în raport cu efectul creat prin aplicarea prevederilor legale menționate de petenți, care, în opinia lor, produc consecințe discriminatorii, în ceea ce îi privește.

În acest sens, raportându-ne la petiția dedusă soluționării, Colegiul Director reține deciziile Curții Constituționale prin care s-a statuat că principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. (Decizia nr.256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) De asemenea, atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite. De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție. (Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Din acest punct de vedere Colegiul Director, corelativ obiectului petiției, urmează a analiza incidența în câmpul unor categorii de persoane plasate în situații analoage sau comparabile. Curtea Europeană a Drepturilor Omului în analiza raportului de analogie sau comparabilitate a unor categorii profesionale a apreciat asemănările sau diferențele ce decurg din statutul profesiilor, condițiile de intrare în profesie, natura funcțiilor îndeplinite, modul de exercitare a funcțiilor respective etc. (vezi cauza VAN DER MUSSELE v. BELGIUM, *Application no. 8919/80*, JUDGMENT, 23 November 1983, parag. 46). În același sens, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, în aprecierea raportului de analogie a unor categorii profesionale a analizat modalitatea de organizare, admitere în profesie, definitivare, mandat, corpul de drepturi și obligații, sfera diferită a activităților desfășurate, tangența cu diferitele ramuri de drept, etc. (vezi CNCD, spre exemplu Hotărârea nr. 334 din 08.10.2007, Hotărârea nr. 333 din 08.10. 2007, Hotărârea nr. 249 din 27.08.2007)

Colegiul Director ia act de faptul ca petentii sunt procurori in cadrul procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București, procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București, procurori în cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București. Colegiul Director constata ca salarizarea si alte drepturi ale judecatorilor, procurorilor si altor categorii de personal din sistemul justitiei este reglementata prin Ordonanta de Urgenta nr. 27 din 29 martie 2006, cu modificarile si completările ulterioare aduse de Legea nr. 45 din 6 martie 2007; Ordonanta de Urgenta nr. 100 din 4 octombrie 2007; Decizia nr. 1.059 din 14 noiembrie 2007; Ordonanta nr. 13 din 30 ianuarie 2008.

Potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 27/2006 „Salarizarea si celelalte drepturi ale judecatorilor, ale procurorilor, ale personalului asimilat acestora si ale magistratilor-asistenti se stabilesc tinandu-se seama de locul si rolul justitiei in statul de drept, de

raspunderea, complexitatea si riscurile functiei, de incompatibilitatile si interdictiile prevazute de lege pentru aceste categorii de personal. Astfel, potrivit art. 3 alin.1 "Judecatorii, procurorii, personalul asimilat acestora si magistratii-asistenti au dreptul pentru activitatea desfasurata la o indemnizatie de incadrare bruta lunara stabilita in raport cu nivelul instantelor sau parchetelor, cu functia detinuta si cu vechimea in magistratura prevazuta de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, pe baza valorii de referinta sectoriala si a coeficientilor de multiplicare prevazuti in anexa care face parte integranta din prezenta ordonanta de urgenta".

Colegiul Director observă că în spetă, petentii indica raportul de analogie corelativ functionarilor publici, demnitarilor si salariatilor contractuali ai statului. Retinem in acest sens, ca reglementarea salarizarii personalului din autoritatile si institutiile publice precum si celalalte unitati bugetare este dispusa prin lege, salariile de baza in sectorul bugetar fiind stabilite pe baza unui cumul de elemente, enumerate de legea nr. 154/1998, in art. 5, in speta: „a) valoarea de referinta universala, care se exprima în lei și care este baza unica de determinare a valorii de referinta, proprie fiecărui sector de activitate bugetară; b) indicatorii de prioritate intersectoriala, exprimati în procente, diferentiati pe domenii de activitate; c) valori de referinta sectoriala, exprimate în lei, rezultate din înmulțirea valorii de referinta universala cu indicatorii de prioritate intersectoriala, utilizate ca: - baza de calcul pentru configurarea grilelor de intervale specifice sectorului respectiv; - baza de calcul pentru salariile de baza corespunzătoare grilelor de salarizare specifice; - baza de calcul al cuantumului indemnizației lunare; d) grila de intervale pentru stabilirea salariilor de baza, pentru funcțiile specifice fiecărui sector de activitate. Desi acest sistem a fost in mare parte modificat ca urmare a unor ordonante sau ordonante de urgenta, in speta O.G. nr. 6/2007, O.G. nr. 10/2007, Curtea Constitutionala a statuat ca "atat incadrarea prin lege a diferitelor functionari publici in anumite categorii, clase si grade profesionale, cat si salarizarea conform acestei incadrari nu reprezinta drepturi fundamentale, care nu s-ar putea modifica, pentru viitor, tot prin lege. Astfel, legiuitorul este in drept sa modifice sistemul de salarizare existent ori sa il inclouiasca cu unul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmarit, tinand seama si de resursele financiare disponibile in diferite perioade de timp. De asemenea, tine de optiunea libera a legiuitorului incadrarea in categorii de clase si grade profesionale a functionarilor publici. (vezi Decizia Curtii Constitutionale nr. 606/2005, Decizia nr. 289/2005, Decizia nr. 693/2006)

Ordonanta Guvernului nr. 6/2007 privind unele masuri de reglementare a drepturilor salariale si a altor drepturi ale functionarilor publici pana la intrarea in vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare si alte drepturi ale functionarilor publici, precum si cresterile salariale care se acorda functionarilor publici in anul 2007 dispune in art. 4 ca "Salariul de baza se stabileste in functie de categorie, de clasa, care reflecta nivelul studiilor necesare exercitarii functiei publice, si, dupa caz, de gradul profesional al functiei publice, precum si in raport cu nivelul la care se presteaza activitatea, respectiv la nivel central sau local, potrivit anexelor nr. 1-6. Potrivit art. 5 „(1) Pentru functiile publice corespunzatoare categoriei inaltilor functionari publici si pentru functia publica de conducere de secretar al unitatii administrativ-teritoriale, salariile de baza sunt stabilite in anexele la prezenta ordonanta. (2) Pentru fiecare grad profesional al functiei publice de executie se stabilesc 3 trepte de salarizare, potrivit anexelor la prezenta ordonanta. (3) Functiile

publice de executie de grad profesional debutant au un singur nivel al salariilor de baza prevazute in anexele la prezenta ordonanta”.

Ordonanta de Urgenta nr. 24 din 30 martie 2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de baza pentru personalul contractual din sectorul bugetar dispune in art. 1 ca “(1) Pentru activitatea desfasurata personalul contractual din sectorul bugetar primește un salariu de baza stabilit potrivit anexelor nr. I-V la prezenta ordonanta de urgenta, precum și celelalte drepturi salariale prevăzute prin dispozițiile legale în vigoare, corespunzătoare fiecărui domeniu de activitate.

Potrivit art. 2 “Salariile de baza pentru fiecare funcție de execuție, pe grade profesionale sau trepte profesionale, ocupate de personalul contractual, se stabilesc între limita minima și cea maxima prevăzute în anexele nr. I-V care fac parte integrantă din prezenta ordonanta de urgenta.

Art. 3 prevede ca “(1) În cazul personalului contractual care ocupa o funcție de conducere în sectorul bugetar, salariul de baza este cel corespunzător funcției de execuție, gradului profesional sau treptei profesionale, la care se adauga o indemnizație de conducere, diferențiată în raport cu complexitatea și răspunderea ce revin funcției de conducere, potrivit anexei nr. VI care face parte integrantă din prezenta ordonanta de urgenta.

(2) Indemnizația de conducere face parte din salariul de baza și este stabilită în procente din salariul de baza al funcției de execuție. (3) Indemnizația de conducere se acorda în mod corespunzător și personalului contractual care conduce sau coordonează programe sau proiecte prevăzute în programul de activitate al instituției publice respective, pe perioada de derulare a acestora.

De asemenea, potrivit art.4 “Salariile de baza și indemnizațiile de conducere pentru personalul contractual se stabilesc astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, sa se încadreze în fondurile alocate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile cu salariile, în vederea realizării obiectivelor stabilite”.

Colegiul Director, astfel cum a statuat in jurisprudenta sa, in nenumarate randuri, a precizat ca nu se poate retine incidenta raportului de analogie sau comparabilitate între categoria profesionala a judecatorilor și procurorilor și a altor categorii profesionale precum functionari publici, personal contractual, personal auxiliar de specialitate etc. (spre exemplu Hotararea nr. 232 din 29.08.2007, Hotararea nr. 215 din 27.02.2008, Hotararea nr. 209 din 19.03.2008 și altele)

Din acest punct de vedere, Colegiul Director este de opinie că nu există o similaritate între personalul incadrat ca functionar public, personalul auxiliar de specialitate, persoanal contractual sau demnitari și judecatori și procurori, aceste categorii disparate caracterizându-se printr-un cumul de vectori obiectivi diferiți precum recrutarea, numirea în funcție, suspendarea, eliberarea din funcție, corpul de drepturi și obligații specifice precum și răspunderea acestora, atribuțiile corelative funcțiilor îndeplinite și competențelor stabilite de lege, al incompatibilitatilor și interdicțiilor corelative.

Sub aspectul salarizarii, Colegiul Director observa ca judecatorii și procurorii în sistemul justitiei se afla într-o situatie obiectiv diferita de celalalte categorii socio-profesionale, motiv pentru care legiuitorul a reglementat salarizarea și alte drepturi ale lor printr-un act normativ special. Colegiul Director constata ca anterior, legea nr. 50 din din 21 iunie 1996, republicata privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, prevedea in art.2 ca “(1) Salariile de

baza ale magistraților se stabilesc pe funcții, în raport cu nivelul instanțelor și al parchetelor și cu vechimea în magistratura. Alin.2 al art. 2 din legea nr. 50/1996, republicata prevedea: "(2) Coeficienții de ierarhizare a salariilor de baza pentru magistrații de la instanțele judecătorești și parchete sunt prevăzuți în cap. I din anexa nr. 1."

Ulterior, sistemul de salarizare al magistratilor a fost modificat prin Ordonanta de Guvern nr. 83 din 29 august 2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești. In acest sens, Curtea Constitutionala, in Decizia nr. 294/2001 constata ca "salarizarea magistraților, în urma modificării Legii nr. 50/1996 prin Ordonanta Guvernului nr. 83/2000, a fost corelata cu dispozițiile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de baza în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupa funcții de demnitate publica, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998. Conform prevederilor art. 19 și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 154/1998, "Persoanele care ocupa funcții de demnitate publica au dreptul, pentru activitatea desfasurata, la o indemnizație lunară", care "este unica forma de remunerare a activității corespunzătoare funcției [...]". Astfel, art. 1¹ alin. (1) teza întâi, introdus în Legea nr. 50/1996 prin Ordonanta Guvernului nr. 83/2000, prevede: "Indemnizațiile pentru magistrați și salariile de baza pentru celelalte categorii de personal din organele autorității judecătorești se stabilesc pe baza valorii de referinta sectoriala prevăzute de lege pentru funcțiile de demnitate publica alese și numite din cadrul autorităților legislativă și executivă." Conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 50/1996, modificată prin Ordonanta Guvernului nr. 83/2000, "Magistrații au dreptul, pentru activitatea desfasurata, la o indemnizație de încadrare lunară, stabilită pe funcții, în raport cu nivelul instanțelor și parchetelor și cu vechimea în magistratura", care se stabilește în baza unor coeficienți de multiplicare. Alin. (3) al aceluiași articol prevede ca "Indemnizația prevăzută la alin. (1) și (2) este unica forma de remunerare lunară a activității corespunzătoare funcției de magistrat și reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determina în raport cu venitul salarial".

De altfel, actualul sistem de salarizare al magistratilor stabilit prin O.U.G. nr. 27/2006, cu modificarile si completarile ulterioare prevede ca "Judecatorii, procurorii, personalul asimilat acestora si magistratii-asistenti au dreptul pentru activitatea desfasurata la o indemnizatie de incadrare bruta lunara stabilita in raport cu nivelul instantelor sau parchetelor, cu functia detinuta si cu vechimea in magistratura prevazuta de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, pe baza valorii de referinta sectoriala si a coeficientilor de multiplicare prevazuti in anexa care face parte integranta din prezenta ordonanta de urgenta". (vezi infra parag. 7.11-7.12.)

Se observa in acest sens ca in materia salarizarii judecatorilor si procurorilor, sistemul aplicat este diferit in comparatie cu toate categoriile profesionale indicate de petenti, stabilirea indemnizatiei fiind determinata direct de calificarea juridica a statutului profesional al magistratului. Din acest punct de vedere, Colegiul Director este de opinie ca, sub aspectul salarizarii, magistratii nu pot fi plasati in analogie cu sistemul de salarizare al demnitarilor, or functionarilor publici si nici al personalului contractual. De aici se poate retine si plasarea acestor categorii socio-profesionale in afara incidenteii unui raport de comparabilitate. Astfel cum este definit salariul in Codul muncii-legea nr. 53/2003, salariul reprezinta „contraprestatia muncii depuse de salariat in baza contractului individual de munca”. Or, statutul magistratilor,

recurtarea, promovarea și încetarea activității magistratilor reglementate prin legi speciale nu presupun, nici măcar indirect, existența unui „contract individual de muncă”, în înțelesul pe care articolul 10 din Codul muncii îl dă acestei noțiuni. (vezi în acest sens Ion Popa, Tratat privind profesia de magistrat în România, Universul Juridic, București, 2007, pag. 217-218) În baza prevederilor legii nr. 303/2004, republicată, magistratii sunt numiți în funcție prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, magistratii reprezintă o categorie profesională de sine-stătătoare, cu un statut aparte, legiuitorul stabilind un sistem de salarizare obiectiv diferit de alte categorii socio-profesionale.

În raport cu obiectul petiției, Colegiul director observă că în legislația care reglementează sistemul de salarizare al magistratilor indexarea nu apare ca o modalitate de protecție socială a acestei categorii profesionale. Se reține în acest sens că modificarea survenită în anul 2006, în ceea ce privește sistemul de salarizare al magistratilor, a introdus o majorare, însă aceasta este corelativă valorii de referință sectoriale. Ordonanța de Urgență nr. 27/2006, în art. 38 prevede că „Valoarea de referință sectorială prevăzută în anexa se majorează cu 4% începând cu data de 1 aprilie 2006 și cu 5% începând cu data de 1 septembrie 2006 față de nivelul din luna august 2006”. Față de acest aspect, se constată că în fapt, legiuitorul, prin Legea 45/2007 de aprobare a Ordonanței 27/2006, nu a majorat valoarea de referință pentru anul 2007 și nu a instituit obligativitatea majorării periodice a valorii de referință sectoriale care stă la baza calculării indemnizației de încadrare a magistratilor. Curtea Constituțională în Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 arată că „valorile de referință sunt diferite în raport cu importanța sectoarelor de activitate la care se referă, iar coeficienții de multiplicare diferă la categorii de demnitari și salariați”. Or, apare mai mult decât evident, că legiuitorul în considerarea sectorului de activitate în care își desfășoară activitatea magistratii a stabilit o valoare de referință corelativă acestei categorii în vederea asigurării independenței judecătorilor și procurorilor. Prin Decizia nr. 108 din 2006 Curtea Constituțională statuează în sensul în care „diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sistemul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții”. Or, din acest punct de vedere, este opțiunea legiuitorului să stabilească modul de determinare a cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurilor la indemnizațiile și salariile de bază. Or, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu analizează opțiunea legiuitorului, din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

Curtea Constituțională în Decizia nr. 447 din 15 septembrie 2005 a statuat că „printre măsurile de protecție socială de care beneficiază salariații, art. 41 alin. (2) din Constituție prevede „instituirea unui salariu minim brut pe țară”. În afară de această obligație constituțională, este dreptul legiuitorului să reglementeze criteriile de determinare a cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurilor la indemnizațiile și salariile de bază. Astfel, numai legiuitorul poate aprecia și stabili dacă și ce anume sporuri sau adaosuri acorda anumitor categorii de salariați, cu singura condiție ca de sporurile sau adaosurile prevăzute să beneficieze toți salariații care se află în situații identice sub toate aspectele funcțiilor în care sunt încadrați, ale naturii și volumului activității

pe care o desfășoară, ale importanței și riscurilor muncii lor și în privința oricăror alte elemente specifice”.

În considerarea importanței, complexității și situațiilor obiectiv diferite în care se afla categorii socio-profesionale diferite, i.e. situația magistratilor, din punctul de vedere al statutului și al sistemului de salarizare, în raport cu funcționari publici, demnitari, personal contractual sau alte categorii retribuite de la bugetul de stat, legiuitorul poate dispune reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Curtea Constituțională a statuat în nenumărate rânduri ca “Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de baza pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar reprezintă opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept totodată să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de baza, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acorda, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”. (vezi în acest sens Curtea Constituțională, Decizia nr. nr. 108 din 14 februarie 2006, Decizia nr. 693 din 17 octombrie 2006 și altele) Această împrejurare reprezintă expresia principiului egalității, astfel încât instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară egalității. Curtea Constituțională prin deciziile sale recente s-a pronunțat statuând în mod constant în jurisprudența sa că „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (vezi în acest sens Curtea Constituțională, spre exemplu, Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

În acest sens nu se poate retine ca persoane plasate în situații identice sub aspectele funcțiilor în care sunt încadrați, ale naturii și volumului activității pe care o desfășoară, ale importanței și riscurilor muncii lor și în privința oricăror alte elemente specifice, ar fi tratate diferit. Astfel, corelativ situației procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte și adjunctilor acestuia, potrivit O.G. nr. 83/2000 au fost abrogate din Anexa II pozițiile care se refereau la aceste funcții. Potrivit art. 9 alin.2 din O.G. nr. 83/2000 “- prevederile de la nr. crt. 11-13 din anexa nr. II/2 la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de baza în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupa funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998”.

Prevederile în cauză, la nr. 11-13 din Anexa II/2 la Legea nr. 154/1998, cuprindeau coeficienții de multiplicare pentru Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, 11. Procuror general 16,500; 12. Prim adjunct al procurorului general 14,600; 13. Adjunct al procurorului general 14,300”. Astfel cum rezulta din susținerile părților, de la acel moment, procurorul general și adjunctii sau au fost cuprinși în anexele la legile speciale care s-au succedat în domeniul salarizării magistratilor, între altele, nr.crt. 1-3 din Anexa I cap.A la OUG nr. 177/2002 și nr. Crt.5-7 din Anexa I A la OUG nr. 27/2006. (vezi infra parag. 5.2.6.)

De asemenea, prin art. 41 lit.c din O.U.G. nr. 27/2006 au fost abrogate expres dispozițiile privind salarizarea magistratilor de la instanța supremă cuprinse în legea nr. 154/1998 care prevăd ca „la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă...c) dispozițiile privind salarizarea președintelui, vicepreședintelui, președinților de secții și judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, cuprinse în Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de baza în sectorul

bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupa funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare”. Din acest punct de vedere se constata că salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale și judecătorii și ale procurorilor de la parchetele de pe lângă aceste instanțe sunt reglementate unitar de O.U.G. nr. 27/2006 cu modificările și completările ulterioare.

Or, coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării, în cauză nu se pot reține aspecte ce intra sub incidența art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată.

Opinie separată a membrului în Colegiul Director Corina Comsa

Apreciez că neaplicarea indexărilor salariale pentru magistrați constituie faptă de discriminare, având în vedere faptul că anual se indexează salariile personalului din sectorul bugetar, inclusiv indemnizațiile persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică. Rețin aspectele referitoare la faptul că magistrații sunt salariați printr-o indemnizație în temeiul unei legi speciale, însă în sub aspectul legii speciale rețin faptul că și funcționarii publici, funcționarii parlamentari, polițiștii etc sunt salariați în baza unor legi speciale și, cu toate acestea, salariile sunt indexate. De asemenea, persoanele care ocupă funcții de demnitate publică sunt remunerate prin indemnizație, însă cuantumul indemnizației este actualizat prin aplicarea indexărilor. Așadar, constat faptul că tuturor angajaților din sistemul bugetar le sunt actualizate salariile/indemnizațiile în temeiul faptului că lucrează în sistem bugetar, cu excepția magistraților, și apreciez că aceeași indexare trebuie să se aplice drepturilor salariale ale magistraților, diferențele de salarizare între categoriile de salariați bugetari neputând justifica discriminarea.

În drept, constat existența unei fapte de discriminare în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 și art. 6 lit. b) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu majoritate de voturi** (6 pentru, 1 împotriva) ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu intra sub incidența art. 2 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată
2. clasarea dosarului
3. se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite părților

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000** privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și **Legii nr. 554/2004** a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMSA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000** privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și **Legii 554/2004** a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

